

UUTISKIRJE

PAPUA UUDEN GUINEAN LÄHETYSTYÖ

Tervehdys Papua Uudelta Guinealta ja Hämeenlinnasta!

Palasimme lyhyeltä lähetysmatkaltamme Papua Uuteen Guineaan ja Australiaan kuukausi sitten ja pikku hiljaa Suomi on taas tullut kotoisaksi. On ehditty hieman pureskelemaan uskomattoman matkan antia ja kokemuksia. Jonkin verran olemme näistä olemme jo puhuneet kokouksissakin ja tässä uutiskirjeessä käyn niin ikään läpi matkamme kohokoh-tia tapahtumia.

Lähdimme matkaan Joulukuun lopulla ja matkamme oli tarkoitus tapahtua pysähdyksillä Australiassa sekä mennessä että paluumatkalla. Matkaan valmistautuminen oli aloitettu jo hyvissä ajoin kesällä käymällä läpi paikallisia olosuhteita Papualla ja Australiassa, sillä kummassakaan minä tai Mikko emme olleet koskaan käyneet. Tämän matkan aikana tuli huomattua että valmistautuminen ei ollut mennyt hukkaan ja Jumalan Armosta muistakin tilanteista selvittiin hienosti.

Iso kiitos tässä kohtaa kaikille, jotka olette rukoilleet

minun, Mikon, Jorman ja Eilan puolesta kuin myös Jouni ja Anne Tialan, jotka niin ikään olivat matkalla mukana. Jouni ja Anne ovat Kokkolan Helluntaiseurakunnasta ja olivat tutustumassa Papua Uuteen Guineaan lähetystyökohteena. Teidän rukouksenne todella kantoivat ja olivat tukenamme Jumalan avulla niin matkoilla, ihmisiä kohdatessa kuin myös kokouksissa ja arkitöitä tehdessä.

Matkamme ensimmäisessä etapissa vierailimme Brisbanen suomalaisessa Helluntaiseurakunnassa. Saimme olla mukana mahtavissa kokouksissa, olla valtavan vieraanvaraisuuden keskellä ja kokea kuinka Jumalalla on valtava suunnitelma myös tuolle seurakunnalle. Iso kiitos pastori Heikki Kivimäellä kaiken järjestämisestä kuin myös kaikille Brisbanen Helluntaiseurakunnassa jotka meitä autoitte, vietitte aikaa kanssamme ja saimme tavata. Meillä oli ilo olla kanssanne ja tulemme muistamaan teidät aina!

Saimme vierailla seurakunnassa vielä paluumatkallemme Mikon kanssa ja ne olivat meille tärkeitä ja virkistäviä kokouksia.

Yllä: Port Moresbyn torin laidalla
Vasemmalla: Kokouksessa Brisbanen suomalaisessa helluntaiseurakunnassa.

Muu aika mitä Australiassa, ennen Papualle lähtöä, vietimme meni enemmän tai vähemmän matkaan valmistautumisessa. Tavaroiden ostamista: Lamppuja, rakennustarvikkeita, työkaluja, niin että varmasti kaikkien laukut olisivat täynnä! Isäntä perheellemme Yanni ja Jaana Hartonolle suuren suuri kiitos kaikesta järjestelystä ja meidän majoittamisesta! Te olitte suunnaton apu ja siunaus tällä matkalla!

Lähdimme matkaan papualle 4. Tammikuuta ja ensimmäisenä pysähdyksenä oli Port Moresby. Jo heti alkumatkasta huomasimme, että tulomme oli huomattu ja sitä koitettiin horjuttaa. Jouni ja Anne joutuivat ottamaan toisen lennon Papualle lippu epäselvyyksien johdosta. Tuo lento lähti vasta tuona iltana ja he joutuivat matkustamaan läpi yön. Näin ollen joukkomme jakaantui kahtia. Emme kuitenkaan stressanneet asiasta, vaan luotimme että Jumalalla on jotain paljon suurempaa varattuna.

Pääsimme Mikon, Jorman ja Eilan kanssa matkaan ja saavuimme iltapäivästä Port Moresbyyn. Loppu päivä oli ohjelmasta tyhjä, joten Jorma päätti näyttää meille paikallista tori elämää aivan hotellin vieressä. Kokemuksena tämä oli silmiä avaava. Nähdä että kun Jumala asettaa ihmisen johonkin, Hän on pitää myös kaikesta huolen ja siunaus seuraa ihmistä.

Saapuessamme torille ihmiset luonnollisesti katselivat meitä ihmeissään kun valkoisia on tullut kaupungin laidalla olevalle torille. Ihmestys oli sanoin kuvaamaton siinä kohtaa kun Jorma alkoi puhua tok-pisiniä, eli paikallista kieltä, näille ihmisille. Ihmisten suut loksahivat auki ja jokainen torilla vilkui-

li meitä kohden. Mikä oli valtavaa huomata, että Jumalan läsnäolo ja rauha laskeutui tuossa tilassa yllemme ja tilanteita ihmisten kanssa syntyi kuin tilauksesta. Pystyimme kokemaan kuinka Jumala ohjasi Jormaa ja meitä ihmisten luokse. Saimme kokea ja nähdä kun ihminen saapuu voitelunsa paikkaan ja ympäristöön, ei Jumalan tilanteista ole puutetta!

Kiersimme toria läpi jutellen ja tavaten ihmisiä. Jotkut jopa tunnistivat Jorman, vaikka hän ei ollutkaan omalla maantieteellisellä päätyöalueellaan Mendisä. Huvittavaa oli että ihmiset sanoivat kuinka Jorma puhuu paikallista kieltä paremmin kuin he itse. Tämä johtuu siitä että Jorma on kielen oppinut jo yli 40 vuotta sitten ja tänä aikana paikallinen kieli on sekoittunut enemmän englantiin eikä enää ole niin "puhdasta" tok-pisiniä.

Tori kävely ja kaupungin laidan kaupoissa käyminen oli mielenkiintoinen kokemus ja kuvasti hyvin maan kansan elinolosuhteita, jotka eivät ole kovin korkeat. Loppu illan vietimme hotellilla ja seuraavana päivänä meitä odotti lento Mt. Hageniin sekä 3-4 tunnin ajomatka Mendiin niin sanottua "maantietä" pitkin.

Tuosta tiestä meille olikin jo mainostettu muutama kertaan viimeisen puolen vuoden aikana ja olimme henkisesti valmistautuneet tuohon kokemukseen. Näillä mietteillä olimme innoissamme mutta myös samalla rukouksissa Jounin ja Annen tilanteen vuoksi. Siinä vaiheessa kun me painoimme päämme tyynyyn, Jouni ja Anne matkasivat jossain päin Australiaa lentokentillä, odottaen lentoaan Port Moresbyyn. Saimme tiedon että he saapuisivat Mt. Hageniin muutaman tunnin meidän saapumisen jälkeen seuraavana päivänä.

Näillä mietteillä suuntasimme seuraavana päivänä kohti Mt. Hagenia ja kaikki meni suunnitelmien mu-

kaan, kunnes saavuttiin määränpään. Lentokentällä meitä odottivat vastassa pastori Samuel Pesin joka vieraili Suomessa viime kesänä. Olimme iloisamme nähdessämme ystäviämme vastassa. Samalla mietimme että meidän tarvitsee odottaa Jounia ja Annea, ja tällä välin käydä mm. kaupassa.

Päätimme tehdä niin ja Jorma meni selvittämään autojamme sekä aikatauluamme muille. Meille osoitettiin auto ja aloimme pakkaamaan matkalaukkujamme sen kyytiin. Olimme kaikki jo varustautuneet elämämme möykkyihin ja kuoppiin joita tiellä kohtasimme. Yht'äkkiä auton kuljettaja alkoi jutella Jormalle jotain ja huomasin että nyt on muutoksia tulossa. Olin mielessäni hieman jännittynyt, sillä muutos saattoi olla mitä vain kun Papualla ollaan. Kysyin Jormalta että mitäs nyt? Hän vastasi että "Joo ne haluaa meidät helikopterilennolle". Mielessäni oli vain tuo ajomatka ja ajattelin, että nyt pääsemme johonkin kaupunkilennolle, jossa hieman näemme ympäristöä ja niin edelleen. Ajatuksissani risteili vain "ei meillä ole aikaa, meidänhän tarvitsee lähteä liikkeelle, että ollaan huomenna valmiina kaikkeen mitä meidän tarvitsee tehdä. Joten kysyin hieman turhautuneena Jormalta: "Niin mihin?!". Johon hän hieman hämmentyneenä vastasi: "Mendiin tietysti". Olin aivan hätkeltynyt. En voinut uskoa mitä kuulin. Helikopterilento oli minulle ensimmäinen ja ollut ainainen toive pienestä pitäen, joten olin aivan halolla päähän lyötyä.

Paikalliset olivat halunneet järjestää meille kyydin Mendiin. He järjestivät lopulta kaksi kyytiä, jotta kaikki pääsivät kopterilla perille. Minä, Jorma ja Eila tulimme ensimmäisellä ja Mikko, Jouni ja Anne seuraavalla Jounin ja Annen saavuttua Mt. Hageniin. Uskomaton. Jumalan Armo ja Hyvyys on paljon enemmän kuin mitä voimme kuvitella tai odottaa. Olimme kaikki hyvin otettu ja sekä hämmästyneitä tästä lahjasta.

Saavuttuamme Mendiin meitä odotti iso joukko väkeä vastaanottamassa meitä ja lähetysasemalla meidät kukitettiin ja toivotettiin tervetulleeksi. Jälleen näkemisen ilo oli suuri kun vihdoinkin näimme myös Jounin ja Annen reilun vuorokauden eron jälkeen. Heidän matkansa oli ollut haasteellinen, mutta he olivat kaikesta huolimatta positiivisella asenteella ja kaikilla meillä oli hämmästyksen ja ihmetyksen lisäksi odotus Jumalan puoleen. Mitä kaikkea Hänellä onkaan varattuna tälle matkalle. Loppupäivä meni syödessä juhllisuuksissa sekä varustautuessa seuraavaan päivään, jolloin oli tarkoitus vierailla pastori Samuel Pesin omassa seurakunnassa.

Seuraavana päivänä matkaan oli lähdössä Jorma, minä, Mikko sekä Jouni yhdessä pastori Brianin kanssa. Pastori Brian on ensimmäinen työntekijä joka Jorman kanssa paikalliseen työhön Mendissä ryhtyi yli 40 vuotta sitten.

Matka taittui ensin autolla noin 15-20 min "pikitie-tä". Sen jälkeen oli vielä noin 10 min metsätietä joka oli jo todellista maastoajoa. Lopuksi oli noin tunnin kävely polkuja pitkin, mäkien ja laaksojen poikki, vihdoin Samuelin kotikylään ja seurakuntaan. Auto-matkan jälkeen meitä odotti noin 10-15 henkinen saattojoukko, joka johdatti meidät kylään. Myös puolivälissä matkaa seurakuntien ylin virkailija Dabura Kamuna liittyi joukkoomme. Hän oli lähtenyt

hieman myöhemmin liikkeelle ja otti meidät kiinni puolimatksassa. Dabura oli niin ikään Samuelin kanssa Suomessa käymässä viime kesänä.

Lähestyessämme kylää pastori Samuel tuli meitä vastaan ja ilmoitti, että meitä odottaa vastaanotto-seremonia paikan päällä. Noin 500m ennen seurakuntaa ja viimeisellä kukkulalla aloimme kuulla laulua ja musiikkia. Ihmettelimme, mitä tämä on. Meitä vastaanottamassa oli noin 150-200 ihmistä, ehkä enemmänkin. Jotkut olivat ryhmittäytyneet kaksin puolin viimeistä mäkipolkua seurakunnan mäelle.

He muodostivat kuin kunnia kujan jota me kävelimme. Meidät puettiin paikallisiin pipoihin, annettiin pilumit eli laukut kaulaan ja laulu raikasi. Jälleen kerran sitä halkoa hakattiin päähän urakalla. Olimme aivan hätketyneet vastaanotosta. Mielessäni oli vain että mitä me olemme oikein tehneet? Emmehän me ansaitse tälläistä!

Tämä paikallisten vieraanvaraisuus, joka jatkui päivästä toiseen, oli yksi matkan uskomattomimpia asioita ja varsinkin sellaisia joka muutti meitä jokaista. Se miten ihmisen Papualla kohtaavat ja osoittavat vieraanvaraisuutta, joka ei todellakaan ole teeskenneltyä ja alku huumaa, oli sanoinkuvaamatonta. Jotain mitä en ikinä ennen ole kokenut. Se on jotain sellaista mitä pyydän että Jumala voisi Armonsa avulla synnyttää minussa ja meillä Suomessa.

Tuo vastaanottotilaisuus oli kerrassaan valtava. Paikalliset olivat sonnustautuneet "kansallisasuihinsa" mitä heillä oli päällään vielä arkiasuina noin 40 vuotta sitten. He kertoivat historiastaan ja siitä mitä elämä oli aikaisemmin ollut. Juhallisuudet jatkuivat kokouksella jossa meistä jokainen käytti puheenvuoronsa. Kiitos Jumalalle myös Hän oli läsnä! 7 ihmistä tuli uskoon ja useita tuli esille. Kiitos Jumalalle!

Mahtavan kokouksen jälkeen meille oli vielä tiedossa juhla-ateria eli mumu. Tuo maakuopassa paistettu "rosvoapaisti papuan tapaan" oli myös itsessään melkoinen elämys ja minun mielestäni myös oikein hyvää! Saimme sitä myös mukaamme melkoiset palat.

Palatessamme tältä uskomattomalta reissulta, saapuessamme Mendin keskusaukioille, huomasimme että telttä oli pystyssä! Sen näkeminen vihdoinkin pys-

tyssä, koko komeudessaan, oli vaikuttava näky. Itselle tämä oli yksi merkittävimpiä tilanteita koko matkalla. Se että telttä vihdoinkin oli paikallaan, että on saanut olla mukana teidän kanssanne tässä projektissa, oli herkeittävä tilanne. Se oli vihdoinkin perillä ja valmis käyttöön.

Loppu päivä meni päivän tapahtumia miettiessä, valmisteluja tehdessä sekä kiittäessä kuinka hyvä Herra oli ollut. Tässä kohtaahan konferenssi ei ollut edes alkanut

Seuraavana aamuna oli tiedossa teltan vihkijäistilaisuus. Epäselvää oli kuinka paljon ihmisiä olisi tulossa paikalle, koska konferenssi alkaisi vasta virallisesti illan kokouksella.

Kun olimme lähdössä ei ollut enää epäilystä. Se ihmismäärä joka osallistui kulkueeseen joka alkoi lähetysasemalta keskusaukiolle oli valtava kuten kuvista näkyy. Kulkueessa lauloimme ja marssimme läpi kaupungin, eikä kenellekään jäänyt epäselväksi mitä oli tapahtumassa.

Vihkijäistilaisuus pidettiin keskusaukion kentällä teltan edessä. Siihen osallistui seurakuntalaisia, pastoreita ja myös virkamiehiä. Kaikkia en muista, enkä tiedäkkään mutta ainakin Poliisipäällikkö, Eteläisen ylängön toiseksi merkittävin virkamies, liike-elämän suurvaikuttajia, Helluntaiseurakuntien piispa, paljon pastoreita sekä tuo valtava joukko ihmisiä. Mietin juhlapuheita kuunnellessani, että millainen vaikutus onkaan seurakunnalla joka toimii yhteiskuntansa

hyväksi. Sitä Virkamiehet, johtohenkilöt, poliisipäälliköt tulevat ja kiittävät toiminnastaan ja antavat kiitosta siitä mitä kaikkea he JUMALAN avulla ovat saaneet aikaan. Ja lupaavat että mitä ikinä he tarvitset, tulisivat heidän puheilleen myös ja tehtäisiin yhdessä.

Seurakunta jossa Jumala vaikuttaa, muuttaa yhteiskuntaansa ja vaikuttaa sen parhaaksi.

Juhlassa annoimme myös Suomen vaakunan Mendin seurakunnalle sekä luovutimme Suomi-viirin teltan mukana käytettäväksi ja kuljetettavaksi. Seurakunnat lähettivät näistä ja teltasta suuren kiitoksen kaikille, jotka ovat olleet siinä osallisena Suomessa ja muualla.

Juhlallisuuksien jälkeen aloimme varustautua illan kokoukseen, jossa Mikolla sekä Jormalla oli puheenvuoro. Illan kokous, kuten muinakin iltoina, oli täynnä. Telttaan mahtuu noin 4500 - 5000 henkeä ja kun laskee ulkonakin olleet oli lukemat joka ilta tuota luokkaa. Ihmismäärä oli valtava, mutta suurempaa oli nähdä se nälkä ja jano Jumalan sana puoleen. Jokainen meistä koki kuinka ihmiset olivat mukana ja kuinka he imivät kaiken sisäänsä.

Keskinäinen yhteys jota paikallisilla oli keskenään sekä eri seurakuntien välillä oli ihailtavaa. Viimeisessä kokouksessa kaikkien seurakuntien johtajat ja pastorit tulivat yhteen rinkiin rukoilemaan yhteisen työn ja Jumalan evankeliumin eteenpäin menemisen puolesta, että Papua Uusi Guinean voisi mennä eteenpäin kansana ja löytää oman tarkoituksena Jumalassa. Seurakuntia joita osallistui konferenssiin oli koko eteläisen ylägön alueelta kuin myös rannikolta ja muista lääneistä.

Mitä minulle jäi päällimmäisenä matkasta mieleen oli tuo suunnaton Jumalan armo ja hyvyys, meidän ja paikallisten yllä. Se miten olimme matkamme kuvitelleet ja varustautuneet mahdollisiin haasteisiin jäivät jotenkin pienemmiksi kuin oletimme. Ei niin ettei niitä ollut tai sellaisia ole, mutta Jumala järjesti asiat niin ettemme vielääkään pysty käsittämään hänen hyvyttään, jota hän meille osoitti. Se miten Herra osoitti rakkauttaan paikallisten ihmisten kautta, antamalla meille tilaisuuksia olla mukana Hänen evankeliumin työssä sekä päästä näkemään Hänen toimintaansa ja suunnitelmaansa, on mahdotonta kuvailla sanoilla yhdessä uutiskirjeessä.

Se mitä Jumala haluaa saada aikaiseksi Suomessa, on että Hänen omansa olisivat yhtä. Niin että Hänen rakkautensa voisi muuttaa meitä ja meidän kauttamme ympäristöämme. Saimme kokea sitä Papualla, ja vaikka heillä on monta asiaa meitä jäljessä yhteiskunnallisesti, on heillä kuitenkin jotain niin suurta mitä meillä täällä Suomessa on vielä vähän. Jumalan rakkaus toisia kohtaan.

Rukoukseni on, että minä voisin ja että me kaikki voisimme kasvaa Jumalan rakkaudessa ja kasvaa

sen jakamisessa. Että me voisimme nähdä Hänen rakkautensa ja sen mahdollisuuden ja voiman joka siihen on kätkettynä. Sillä siitä meidät tunnetaan Hänen omikseen - yhteydestä, keskinäisestä rakkaudesta.

Joh. 13:34-35

”34 Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne. Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne. 35 Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus”

Itse totesin matkallani, että paljon minulla on vielä kasvettavaa Hänen rakkaudessaan. Kiitos Jumalalle että Hän on armollinen ja antaa rakkautensa niille jotka sitä etsivät ja tekevät Hänen tahtonsa. Näin ollen haluan rohkaista sinua, kuten itseänikin, lähestymään enemmän Häntä ja pyytämään että voisin nähdä mitä tekoja Hän minun on suunnitellut tekevän - ja sitten tehdä niitä. Että me voisimme yhdessä, Jumalan suuren rohkeuden ja armon avulla, astua eteenpäin ja alkaa jälleen tavoittamaan tätä Suomen kansaa Hänen rakkaudellaan.

Se mitä Jumala on aloittanut Jorman ja Eilan kautta yli 40 vuotta sitten, jatkuu edelleen vahvana. Jumala ei katso henkilöön, vaan haluaa että Hänen työnsä menee eteenpäin. Olemme hyvin kiitollisia Jumalalle Jorma ja Eila Finnillistä. Ystävistämme joita me kaikki, olemme saaneet olla tukemassa ja osallisia tässä Papuan telttahankkeessa ja lähetystyössä. Kiitos Jorma ja Eila että annoitte mahdollisuuden tulla kokemaan pieni pala lähetystyöstä Papualla.

Wille Nummikoski
Lähetyspastori, NHMC

LAHJOITUSTIEDOT

UUDEN TOIVON SEURAKUNNAT

IBAN: FI43 1158 3000 2252 45

BIC: NDEAFIHH

LÄHETYSASEMAN

JÄLLEENRAKENTAMISEN VIITE: 9043

Keräysluvan saaja:

Uuden toivon seurakunnat.

Luvan myöntäjä: Poliisi Hallitus.

Luvan numero ja myöntämisaikajako: RA/2017/1339,
21.12.2017.

Luvan voimassaoloaika:

23.3.2018 – 22.3.2020 koko Suomen alueella Ahvenan-
maata lukuun ottamatta.

Keräysvarojen käyttötarkoitus:

Yhdyskuntaan kuuluvat seurakunnat järjestävät ju-
malanpalveluksia, koulutusseminaareja ja koulutusta-
pahtumia, harraste- ja kerhotoimintaa, konsertteja ja
konferensseja sekä tarjoavat kahdenkeskistä ja vertais-
ryhmissä annettavaa keskusteluapua. Varoilla katetaan
yhdyskunnan toimintaan käytettävien kokoontumis-
tilojen vuokratkustannuksia sekä tapahtumien toteut-
tamisesta ja tiedottamisesta aiheutuvia kuluja. Lisäksi
varoilla voidaan kattaa toiminnan suunnitteluun, oh-
jaamiseen, kehittämiseen ja toteuttamiseen sekä va-
paaehtoisten pienryhmänohjaajien kouluttamiseen
liittyviä palkkakuluja. Varoja käytetään myös kristillisten
yhteistyöjärjestöjen ja -seurakuntien kautta tehtävän
lähetys- ja kehitysyhteistyön kuluihin ulkomailla. Varat
on tarkoitus käyttää keräysaikana, kuitenkin viimeistään
vuoden kuluessa keräysluvan päättymisestä.

Lisätietoa keräyksestä ja Papua Uuden Gui-
nean lähetystyöstä nettisivuillamme

www.newhopemission.fi/PUG

www.jormafinnila.com

Lähetysaseman jälleenrakentaminen, "Nehemia" -projekti Viite: 9043

**Keräystavoite
100 000€ (1.4.18 -)**

**Seuraa keräystilannetta
nettisivuiltamme!**

NEW HOPE
MISSION
Church

